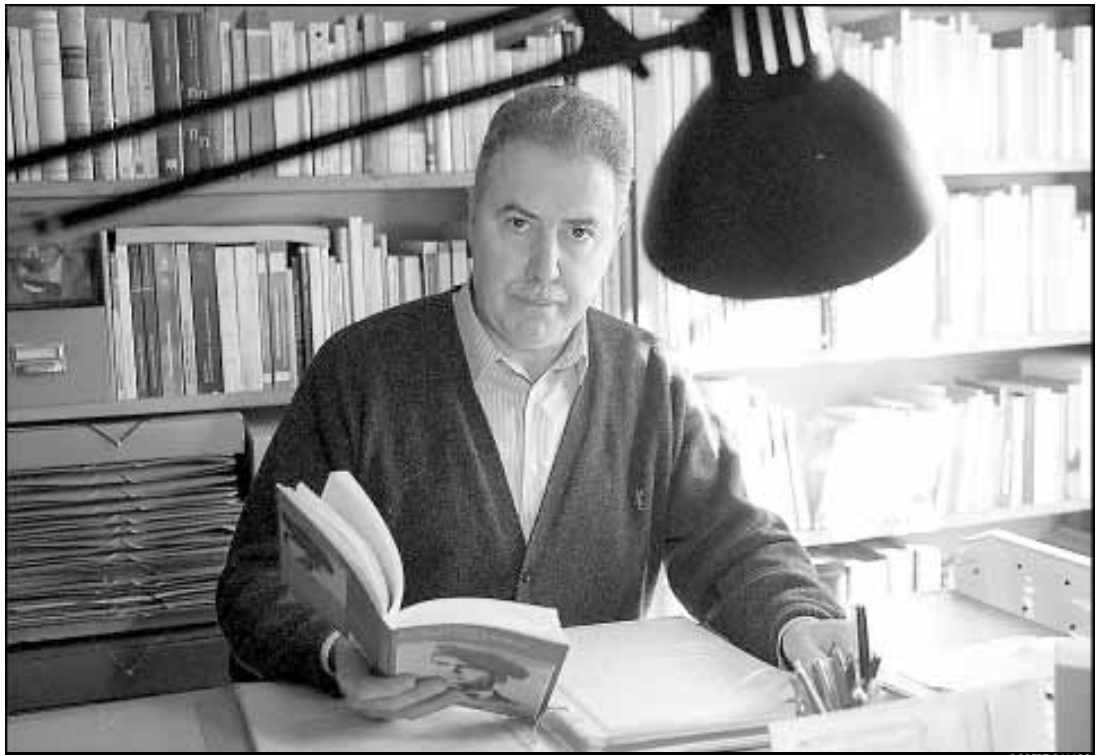

Narcís Garolera publica una edició crítica de 'L'Atlàntida'

J.C.
BARCELONA

"No hi ha cap dubte que 'L'Atlàntida' és l'obra més representativa de Verdaguer i la que culmina la Renaixença", explica Narcís Garolera, que acaba de publicar l'edició crítica de l'obra.

El verdaguerià Narcís Garolera publica edicions crítiques de les obres cabdals del poeta

Es tracta d'una edició molt necessària i que encaixa perfectament en l'Any Verdaguer, ja que, tot i ser l'obra cabdal del poeta de Folgueroles, no es troba actualment en els circuits normals de les llibreries. L'edició de Selecta dels anys 50 només es pot trobar a llibreries de vell i la de la MOLC, d'Edicions 62, tampoc no és a l'abast, ja que la majoria d'exemplars es distribueixen per subscripció. A més, l'edició de Garolera és "crítica", però a un nivell suficient per poder interessar a la vegada els estudiosos de Verdaguer i els lectors del carrer.

Garolera afegeix que *L'Atlàntida* representa per a Verdaguer l'obra "de la seva vida". Entre altres raons, perquè la va començar a escriure de ben jove, tal com ho testimonia una pri-

mera versió en què surt la idea de l'obra titulada *L'Atlàntida enfonçada o l'Espanya naixent de ses ruïnes* (1868). Aquesta obra la va escriure definitivament al tornar d'un dels seus viatges a Cuba (1875-76). La va acabar travessant l'Atlàntic i, en arribar a Barcelona, va haver de ser tractat mèdicament de maldecaps i anèmia, atribuïts a l'esforç per acabar el llibre. Un llibre que "és el fonament del que vindrà després", fet "amb molt esforç, amb versos alexandrins". Segons Garolera, amb *L'Atlàntida*, Verdaguer pretén fer un gran poema èpic i ho aconsegueix, ja que "és el gran poema en català que estava per fer".

Aquesta edició de *L'Atlàntida*, que publica Quaderns Crema, s'inicia amb una introducció filològica en què Garolera ressalta la "modèlica edició crítica

de l'obra a cura d'Eduard Junyent i Martí de Riquer", publicada el 1946. Tant és així, que el mateix Garolera destaca que la present edició "és simplement una edició complementària de la de Junyent-Riquer". A més, agraeix l'aportació del lingüista Joan Solà.

A l'hora d'establir el text, Garolera es basa "en totes les edicions fetes en vida de Verdaguer". És a dir, les que va poder revisar ell mateix, encara que predominen les edicions del 1886, 1897 i 1902. És important per Garolera un exemplar únic de l'edició del 1878, en què hi ha correccions manuscrites que eren les esmenes fetes pel mateix Verdaguer. També considera interessants les variants establertes en l'edició del 1886.

El resultat final, segons Garolera, és una versió de l'obra

a l'abast de tothom, que és el que s'ha de pretendre si es vol universalitzar la figura de Verdaguer. Una figura que ha arribat a tot Europa gràcies precisament a *L'Atlàntida*, que ha estat traduïda a totes les llengües cultes, menys l'anglès. Tanmateix, Garolera explica que ha trobat una introducció i una conclusió de *L'Atlàntida* en anglès per a una edició que no es va acabar de fer mai.

Narcís Garolera treballa ara en els últims retocs del llibre *Del Canigó a l'Aneto*, que recull els *Quaderns* de Verdaguer en les seves excursions pels Pirineus de Catalunya i Andorra i les impressions que el professor suís Curt Wittlin treu d'aquestes mateixes excursions. El llibre, que editarà Pagès, està il·lustrat amb dibuixos del mateix Verdaguer.

Un vigatà contra l'Escola de Vic

► La sala d'actes del Palau Moja, al costat de la capella del marquès de Comillas on Verdaguer celebrava missa diària, va ser escenari de la presentació dels divuit llibres previstos de moment per commemorar l'Any Verdaguer. En l'acte hi havia de participar el vigatà Narcís Garolera, l'autor que ha preparat quatre d'aquests llibres, dos dels quals són èxits editorials. Garolera, però, no hi va ser perquè, casualment, aquell mateix dia presentava els seus llibres sobre Verdaguer a l'Ateneu Barcelonès.

El comissari de l'Any Verdaguer, Víctor Batallé, confessava que havia fet el que havia pogut per reunir tothom que feia aportacions sobre Verdaguer, però que, lògicament, "Garolera no hi seria present". I és que altres autors que

presentaven llibres en el mateix acte formen part del que es coneix com l'Escola de Vic, que oficialment rep el nom de Societat Verdaguer i Eumo Editorial (OCESV) i que des de fa anys prepara l'*Obra Completa* de Verdaguer, amb més de quaranta volums previstos.

"L'Escola de Vic em va excloure", confessa a l'AVUI un dolgut Narcís Garolera, que no entén els pals a les rodes que li han posat per pretendre divulgar l'obra de Verdaguer, especialment amb crítiques despectives a algunes de les aportacions que ha fet. "Jo considero que han encarrilat bé l'edició de l'*Obra completa*", que és molt erudita. "La idea és plausible, però jo crec que és més efectiu fer edicions de les obres de Verdaguer per a tothom, amb

garantia, que no pas posar a l'abast del públic tesis doctorals molt erudites".

Des que el van excloure de l'Escola, Narcís Garolera investiga de valent: "He publicat aquest any edicions crítiques d'obres clau com *En defensa pròpia*, *Pàtria* i *L'Atlàntida*. I ells només saben dir que els faig la punyeta. Em sento exclòs i he decidit treballar pel meu compte".

De moment Garolera duu avantatge, avalat per l'èxit de vendes d'*En defensa pròpia* i *Pàtria*. L'Escola de Vic, amb uns quants anys de funcionament, ha tret només tres llibres. I els que surten aquest any, les edicions crítiques de *L'Atlàntida* de Pere Farrés, que es publicarà a l'octubre, i de *Pàtria*, de Ramon Pinyol, que sortirà el mes que ve, ja van a remolc de les edicions de Garolera.